

The Holy See

PORANNA MSZA ŚWIĘTA TRANSMITOWANA NA ŻYWO
Z KAPLICY DOMU ŚWIĘTEJ MARTY

HOMILIA OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA

"Łaska wierności"

Wtorek, 14 kwietnia 2020 r.

[[Multimedia](#)]

Wprowadzenie

Módlmy się, aby Pan dał nam łaskę jedności wśród nas. Aby trudności obecnego czasu pozwoliły nam odkryć komunie wśród nas, jedność, która zawsze przeważa nad wszelkimi podziałami.

Homilia

Mowa Piotra w dniu Pięćdziesiątnicy przenika serca ludzi: «Ten, którego ukrzyżowaliście, zmartwychwstał» (por. Dz 2, 36). «Gdy to usłyszeli, przejęli się do głębi serca: 'Cóż mamy czynić, bracia?' — zapytali Piotra i pozostałych Apostołów» (Dz 2, 37). A Piotr mówi jasno: «Nawróćcie się. Nawróćcie się. Trzeba zmienić życie. Wy, którzy otrzymaliście obietnicę Boga, i wy, którzy odeszliście od Prawa Bożego, do tak wielu waszych spraw, pośród bożków, bardzo wielu rzeczy... nawróćcie się. Bądźcie na powrót wierni» (por. Dz 2, 38). Tym jest nawrócenie — staniem się na nowo wiernym. Wierność — ta postawa ludzka nie jest zbyt powszechna w życiu ludzi, w naszym życiu. Zawsze istnieją złudzenia, które przyciągają uwagę, i my niejednokrotnie chcemy podążać za tymi złudzeniami. Wierność — w czasach dobrych i w czasach złych. Jest pewien fragment Drugiej Księgi Kronik, który bardzo mnie uderza. Na początku rozdz. 12. «Gdy się umocniło panowanie — mówi — Roboam poczuł się pewny i porzucił Prawo Pańskie, a w ślad za nim cały

Izrael» (por. 2 Krn 12, 1). Tak mówi Biblia. To jest fakt historyczny, lecz jest to fakt powszechny. Jakże często, kiedy czujemy się pewnie, zaczynamy robić nasze plany i powoli oddalamy się od Pana; nie dochowujemy wierności. A moja pewność nie jest tą, którą daje mi Pan. Jest bożkiem. To właśnie przydarzyło się Roboamowi i ludowi Izraela. Poczuł się pewnie — królestwo umocnione — odszedł od Prawa i zaczął oddawać cześć bożkom. Owszem, możemy powiedzieć: «Ojczy, ja nie klękam przed bożkami». Nie, może i nie klękasz, ale to, że ich szukasz i nieraz czcisz w swym sercu, jest prawdą. Często. Własna pewność otwiera drzwi bożkom.

Ale czy własne poczucie pewności jest czymś złym? Nie, to jest łaska. Bycie pewnym, ale bycie pewnym także tego, że Pan jest ze mną. Jednak kiedy jest pewność, a ja jestem w centrum, oddalam się od Pana, jak król Roboam, staję się niewierny. Bardzo trudno jest dochować wierności. Całe dzieje Izraela, a potem cała historia Kościoła pełne są niewierności. Pełne. Pełne egoizmów, własnych pewników, które powodują, że lud Boży oddala się od Pana, traci tę wierność, łaskę wierności. I również wśród nas, między ludźmi wierność nie jest z pewnością cnotą taną. Jeden nie jest wierny drugiemu, innemu... «Nawróćcie się, stańcie się na powrót wierni Panu» (por. Dz 2, 38).

A w Ewangelii jest ikona wierności — ta wierna kobieta, która nigdy nie zapomniała o tym wszystkim, co Pan dla niej zrobił. Była tam, wierna, w obliczu czegoś niemożliwego, wobec tragedii, ta wierność każe jej myśleć, że jest w stanie unieść ciało... (por. J 20, 15). Kobieta słaba, lecz wierna. Ikona wierności — ta Maria Magdalena, apostołka apostołów.

Prośmy dziś Pana o łaskę wierności — dziękowania, kiedy On daje nam poczucie pewności, ale nigdy sądenia, że to są «moje» pewności, i patżenia zawsze poza własne pewności; łaskę bycia wiernymi również w obliczu grobów, wobec rozwiewania się tak wielu złudzeń. Wierności, która trwa zawsze, a nie jest łatwo ją zachować. Oby On, Pan, jej strzegł.

Modlitwa towarzysząca komunii duchowej

«U stóp Twoich klękam, o mój Jezu, i ofiarowuję Ci żal mego skruszonego serca, które zanurza się w swojej nicości i w Twojej świętej obecności. Wielbię Ciebie w sakramencie Twojej miłości, pragnę Cię przyjąć w ubogim mieszkaniu mego serca. W oczekiwaniu na szczęście komunii sakramentalnej pragnę Cię mieć w duchu. Przyjdź do mnie, o mój Jezu, abym ja przyszedł do Ciebie. Niech Twoja miłość rozpali całą moją istotę, na życie i na śmierć. Wierzę w Ciebie, ufam Tobie, miłuję Cię. Niech tak będzie».